

El IEC s'oblida del seu passat

Salvador Giner, president del IEC, diu al DIEC2 que l'Equip de Govern i el Consell Permanent de l'Institut decidiren "aquesta vegada" adjudicar la tasca més pròpiament editorial a un consorci format per dues editorials barcelonines. "L'Institut ha volgut, així —continua—, fer participar la indústria editorial del nostre àmbit cultural en una missió tan significativa com és la publicació del diccionari normatiu." Cal recordar que el IEC ja va fer-hi participar la indústria editorial en l'anterior ocasió, quan adjudicà la publicació del DIEC1 a un grup de cinc editorials, tres de Barcelona, una de Mallorca i una del País Valencià. Amb aquella adjudicació, deia Emili Giralt, llavors president del IEC, al pròleg del DIEC1, "la necessitat d'assegurar una presència de qualitat en tots els àmbits dels Països Catalans" restava "perfectament cobert".

Demà serà un altre nyap

Ara Llibres deixa que el llibreter cinèfil Guillem Terribas digui (*Demà serà un altre dia*) que de jove es va sentir "com Scarlet O'Hara" per allò de "demà serà un altre dia". Es devia sentir, però, com Scarlett O'Hara. A més, l'autor de l'índex onomàstic del llibre no es deu haver sentit mai ni com Scarlet O'Hara ni com Scarlett O'Hara: s'oblida d'incloure-hi el personatge.

Aberració lèxica i culinària

El DIEC2 manté la doble aberració del DIEC1, lingüística i gastronòmica, sobre el salsafí (*Tragopogon porrifolius*), arrel comestible semblant al nap però més fi, que es pot menjar, cuinat de moltes maneres, o bé sol o bé com a acompanyament de diversos plats. L'aberració lingüística ha estat d'incorporar-lo al català amb el nom francès, que és també el castellà, *salsifí*. Als llocs on en cullen —Selva, Gironès, Empordà i Pla de l'Estany— es diu *salsafí*. I l'aberració gastronòmica és afirmar que s'usa com a condiment!

Surt a la llum l'amor secret i frustrat de Miquel Martí i Pol, causa d'una crisi matrimonial

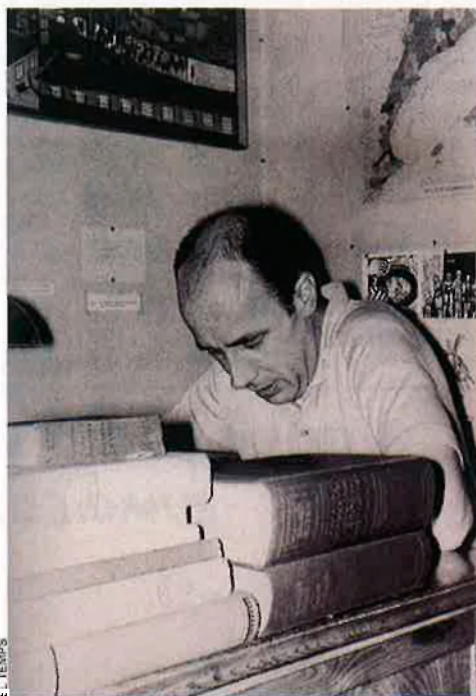
El dia 5 de juliol de 1966, Miquel Martí i Pol, modest escriptor de fàbrica, poeta emergent i activista cultural, va confessar a la seva dona, Dolors Feixas Riera, amb qui s'havia casat feia deu anys, que estava enamorat d'una dona casada, mare de dos fills. Per ser més exactes, malcasada. Es deia Anna, tenia la mateixa edat que ell, 37 anys, i les mateixes inquietuds culturals. També era de Roda de Ter, però vivia entre Vic i Barcelona i pertanyia, com el marit, a una família d'empresaris distingits. La dona no va fer fora de casa Martí i Pol, però li va exigir que deixés de veure-la si volia mantenir el jove matrimoni, amb dos fills petits i una sogra. Els dos enamorats, que mai no consumaren sexualment aquella passió, no van gosar desfer les famílies respectives. La història d'amor i d'amistat entre aquells dos esperits sensibles va causar diversos conflictes familiars a can Martí i Pol, tensions que es van esvaïr del tot quan l'escriptor, tres anys més tard, va emmalaltir i va necessitar l'atenció constant de la dona.

Aquells dies, Miquel Martí i Pol va escriure en un poema: "Ben poca cosa tens: / la taula i uns quants llibres, / l'enyor d'ella, que és lluny / i tampoc no l'oblides." I en una ocasió va convertir la intensa relació epistolar que mantenia amb l'enamorada en un extens poema, un dels que el feien sentir més satisfet, "Lletra a Anna".

La història, relatada amb detall, ha sortit a la llum per primera vegada. La divulga el biògraf oficial del poeta, Ignasi Pujades, al segon volum de la biografia, *Miquel Martí i Pol. El llarg viatge (1957-1969)*, publicat per Proa. Pujades hi fa parlar Anna, que ara té 78 anys i és vídua. Diu que va ser una falta total, una covardia per part de tots dos, no haver fugit plegats a Eivissa, com havien pensat. El biògraf també fa parlar el poeta, perquè Anna en conserva totes les cartes, més de cent i molt extenses. Però no es conserven les d'Anna, més escasses, atès que s'estimava més trucar-li a la fàbrica, cada dissabte al matí. No es conserven perquè ell les estripava i les tirava al Ter, no fos cas que la dona les descobrís.

Molts dels poemes d'aquells dies parlen de l'enyorança per l'estimada. Un any després del conflicte matrimonial provocat per la seva confessió, va anunciar a Anna que havia fet, sobre el cas, un poema "sensacional", sense títol, que començava així: "Ara penso sovint que si les coses / haguessin passat tal com nosaltres volíem / potser tindríem ja fúcsies novelles / en un pati molt clar i un blau profund / de mar obert al fons de la mirada." En rebre'l, Anna va posar-hi, de títol, "Eivissa frustrada".

La història de Miquel i Anna no és l'únic atractiu del llibre. Serà de gran interès, per a les noves generacions, descobrir que darrere el venerable poeta de la cadira de rodes hi havia hagut un home actiu, il·lusionat i ple d'energia, que participava en tota mena d'actes culturals i que enfilava el camí de l'humanisme social, un cop superada l'etapa religiosa, cristiana i metafísica de l'adolescència i la joventut.

Martí i Pol a l'estudi, el 1967. La foto, de Pere Calders, il·lustra el segon volum de la biografia d'Ignasi Pujades.